

L'ESTIU era estat dei mai calorents, dei mai toscs. Per aquò benleu Nancre aviá establí d'alongar son viatge de setembre e d'aportar un pauc de novelum a son annada. Son rescontre amb Sigismond Clérambault fuguèt tròp breu. L'impression durèt pas... Era tanben mestier de tornar en julhet, quand passava lei jorns segon qu'era ordenat, a la mar lo matin, e amb lo mond au vespre, la barjaca e lo soleu, son grand astre de cremor e sau. Es aquest que fasiá lo fons de la vida e porgiá la sabor de l'estiu. L'ivern es sason d'una altra bela causa, la grisaille, mai ne parlarem mai luenh.

Sei sortidas dau vespre Nancre i aviá totjorn vist una mena de dessert, un capuchon de crème chantilly sus lo cap dau jorn. Fuguèt susprés de sentir que n'aviá un besonh sensa tanca, e podiá pas tenir tres jorns a l'escart d'una societat qu'era acostumat de se'n trufar tot gentiument. « Serai pas ieu qu'aurai d'illusions sus lo Jet-set », disiá tot apensamentit.

Ren lo poguèt far cambiar l'andar de sei jorns, e demasiar ni mai una inchalhença qu'era plus, a la perfin, que noncaler. Sovent agantava un mot que lo fasiá chaurelhar, davant una piscina, e escotar amb mai d'atencion. Pesquèt ren de nòu e anèt pas demandar a Ghislain... Una causa fuguèt novela per eu, gaire de temps après la soirée de Grasse : descubriguèt l'impaciéncia. Nancre n'es un que saupèt tostemp esperar, e atobar dins l'espera e lei làrgei sòrras que lo temps quand vira vuege emplana dins l'arma, una fòrça e un regausiment. Oras enermassidas de l'espera, terra de campàs, restoble, garach. « Je me retire sur mes terres », disiá, e rompiá lo fiu de la jornada per un parentesi dins la cadena deis estres e dei causas. Rei dins son agre. Lo temps blanc, son tesar, son pan blanc per d'annadas. Aquel estiu.